

ת"פ 34661/05/20 - מדינת ישראל ע"י נגד יבגני קלדין

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 34661-05-20
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד עמית גינת

לפני כב' השופט יובל ליבדרו

המאשימה:

נגד

הנאשם:

יבגני קלדין ע"י ב"כ עו"ד אלן אלקרינאוי ממשרדו של עו"ד גריקו

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של חבלה חמורה, עבירה לפי סעיף 333 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").
2. מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי ביום 3.5.2020 בסמוך לשעה 17:00 הגיע הנאשם לבית חברו שבבאר שבע (להלן: "הבית") על מנת לסייע לו בתיקון אינסטלציה. כעבור זמן מה, הגיעו לבית החבר המתלונן ואחר והם החלו לצעוק אל עבר הנאשם לצאת, קיללו אותו ואמרו לו שהוא גנב בקבוק וודקה. בהמשך לאמור ולאחר מספר דקות, כאשר המתלונן היה בפארק סמוך, תקף הנאשם את המתלונן בכך שהכה בראשו באמצעות חפץ קשה. כתוצאה מכך נגרמה למתלונן חבלה חמורה בראשו בדמות שבר דחוס טמפורלי מצד שמאל ודמם סובארכנואידלי סמוך.
3. במסגרת ההסדר לא הושגה הסכמה עונשית בין הצדדים וכל צד טען לעונש באופן חופשי.
4. המאשימה טענה בכתב (והשלימה טיעוניה על-פה) כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 3 ל-5 שנות מאסר. המאשימה עתרה לעונש של 4 שנות מאסר, למאסר מותנה ולפיצוי המתלונן.
- המאשימה הפנתה לערך החברתי המוגן שנפגע ולמידת הפגיעה החמורה בו בשים לב לאופי האלימות שהפעיל הנאשם ולשימוש שעשה בחפץ קשה, לתכנון שקדם לביצוע העבירה, למניע בגינו ביצע את העבירה ולנזק שנגרם למתלונן. המאשימה ציינה כי לא הוגש תסקיר נפגע עבירה בשל חוסר שיתוף פעולה מצדו של המתלונן. לצד זאת נמסר כי המתלונן התנגד להסדר הטיעון. המאשימה צרפה פסיקה לתמיכה בטיעוניה תוך שציינה כי מודעת היא לכך שהענישה באותה פסיקה נמוכה מהעונש לו עתרה בתיק זה, ואולם לשיטתה הגיעה העת להחמיר את הענישה בעבירות האלימות וזאת מטעמי הרתעה נוכח היקף תופעת האלימות בחברה.
5. ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל-18 חודשי מאסר. ב"כ הנאשם עתר להטיל על הנאשם עונש מאסר לתקופה שחופפת את תקופת

מעצרו (כ-6 חודשים). ב"כ הנאשם טען כי יש להעמיד את הפיצוי למתלונן על הרף הנמוך בשים לב לכך שלא הוצגה בפני בית המשפט התמונה המלאה אודות היקף הנזק שנגרם למתלונן ונוכח העובדה שהפיצוי העונשי, להבדיל מזה הניתן בהליך אזרחי, הוא בעיקרו בגדר "עזרה ראשונה". כן טען ב"כ הנאשם, כי לא נגרם למתלונן נזק חמור ולמעשה הוא שוחרר מבית החולים ביום האירוע.

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה הפנתה המאשימה אינה דומה בנסיבותיה למקרה דנן וכי מתחם העונש ההולם לו טענה אינו תואם את הפסיקה הנוהגת בעבירה זו. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירה, לרבות לסיבה שהביאה את הנאשם לבצע העבירה ולעובדה כי זו בוצעה אך לאחר שהמתלונן, שלא טמן את ידו בצלחת, קילל ועלב בנאשם. ב"כ הנאשם הפנה להודאת הנאשם, לחיסכון בזמן שיפוטי, לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי ולקושי הצפוי לנאשם במאסרו בהעדר תמיכה בקהילה ונוכח קשיי השפה שלו.

ב"כ הנאשם צרף פסיקה לתמיכה בטיעוניו.

6. הנאשם אמר את דברו. הנאשם מסר כי הוא מבין את הטעות שעשה וכי הוא מבקש סליחה.

דיון והכרעה

7. סבורני כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. בקביעת מתחם העונש התחשבתי בערכים המוגנים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה כמפורט להלן.

8. הנאשם פגע בערכים המוגנים של שמירה על בטחונו, שלמות גופו וחיינו של אדם.

לא אחת התייחס בית המשפט העליון לצורך בענישה מרתיעה על מנת למגר את תופעת האלימות על כל גווניה שפושה ופוגעת בכל חלקה טובה בחברה בישראל, ואשר הפכה למרבה הצער כדרך לפתרון סכסוכים. לעניין זה ראו דבריה של השופטת ע' ארבל בע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 16.08.2007) פסקה 10:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

9. הנאשם החליט להגיב על קללות ועלבונות שהפנה כלפיו המתלונן באופן אלים, כשהכה אותו בראשו באמצעות חפץ קשה וגרם לו לחבלה חמורה.

מידת הפגיעה בערכים המוגנים בענייננו אינה מבוטלת בשים לב לאופן התקיפה, מיקומה והנזק שנגרם בעטייה.

10. ביחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות נתתי משקל לאופי האלימות, לשימוש בנשק קר (חפץ קהה), לעובדה כי התקיפה כוונה לראשו של המתלון, לחבלה שנגרמה למתלון (שבר דחוס בראש עם דם), לתכנון שקדם לביצוע העבירה, לנזק שעלול היה להיגרם כתוצאה מהכאה עם חפץ קהה בראשו של אדם ולמניע (בגין סכסוך פעוט-המתלון קילל ועלב בו) שהביא את הנאשם לבצע את העבירה.

מאידך גיסא, ומבלי שיש בכך כדי להצדיק באופן כלשהו את מעשי הנאשם, מצאתי לתת משקל לחלקו של המתלון באירוע בכך שקילל והקניט את הנאשם ללא כל סיבה קודם שזה תקף אותו.

11. מנעד הענישה בעבירה בה הורשע הנאשם הוא רחב ומגוון והוא תלוי בנסיבות ה"עושה" לרבות בגילו, בעברו הפלילי של הנאשם ובשאלה האם הוא עבר הליך שיקומי, ובעיקר תלוי הוא בנסיבות ה"מעשה" לרבות באופי האלימות, בשאלה האם נעשה שימוש בנשק קר או חם, בשאלה האם העבירה בוצעה בצוותא עם אחרים, באופי החבלות ובנזק הגופני שנגרם, ברקע ובמניע לאלימות, בשאלה האם מדובר באירוע מתוכנן או בפרץ אלימות ספונטני וכיוצ"ב נתונים שמייחדים את האירוע.

להלן תוצג פסיקה במקרים דומים של גרימת חבלה באמצעות חפץ, אם כי על-פי רוב הורשעו הנאשמים במסגרת אותה פסיקה בעבירה החמורה יותר, של גרימת חבלה בנסיבות מחמירות.

בע"פ 379/15 **אגינצ'ה לוי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.7.2015) דחה בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בגרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לאחר שהטיח בקבוק בירה בחוזקה בפניו של המתלון וכתוצאה מכך נשבר הבקבוק והמתלון נפצע בפניו ודימם. בית המשפט העליון הותיר על כנו עונש של 30 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי.

בע"פ 9147/17 **חודיפה אבו עביד נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 28.6.2018) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לאחר שהכה יחד עם אחרים את המתלון ודקר אותו בחפץ חד בפניו. בית המשפט העליון המיר את עונשו ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף 12 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי בשל שיקולי שיקום.

בע"פ 900/11 **רכארדו עטאללה נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 22.9.2011) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם שהורשע בביצוע עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות בצוותא עם אחרים בכך שהלם באלת עץ במתלון והכה אותו יחד עם אחרים בכל חלקי גופו. בית המשפט העליון המיר את עונשו של הנאשם ל-6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות חלף 12 חודשי מאסר שהטיל עליו בית המשפט המחוזי בעיקר בשל שיקולים הקשורים בעקרון אחדות הענישה.

מנעד הענישה הרחב בעבירות אלימות בא לידי ביטוי אף בפסיקה שצרפו הצדדים שאל חלקה אתיחס להלן.

כך בפסיקה שצרף ב"כ הנאשם:

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 17759-02-15 **מדינת ישראל נ' אמטיראט** (פורסם בנבו, 17.9.2015) נגזר על נאשם נעדר עבר פלילי שהורשע בעבירה של חבלה חמורה, לאחר שהשליך מוט ברזל שפגע בראשו של המתלונן, עונש של 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בשונה מעניינו במקרה זה שולב הנאשם בהליך טיפולי והתקבלו בעניינו תסקירים חיוביים של שירות המבחן במסגרתם הומלץ על עונש שיקומי.

בעפ"ג (מחוזי- מרכז) 30709-01-12 **לופט נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 27.3.2012) דחה בית המשפט את ערעורו של נאשם בעל עבר פלילי שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בכך שהכה את המתלונן באגרופו והותיר על כנו עונש של 16 חודשי מאסר (כולל הפעלה של מאסר מותנה בן 6 חודשים). בשונה מעניינו לא נעשה במקרה זה שימוש בחפץ לצורך גרימת החבלה. במקרה זה בית המשפט נתן משקל לעובדה כי לא הנאשם יזם והחל באלימות.

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 48761-06-15 **מדינת ישראל נ' האני נסאסרה** (פורסם בנבו, 11.2.2018) בית המשפט המחוזי גזר על נאשם שהכה את המתלונן בעקבות סכסוך באמצעות מקל בראשו עונש של 18 חודשי מאסר. בית המשפט המחוזי ציין כי לא מצא לחרוג לחומרה או לקולה ממתחם העונש שנע בין 15 ל-36 חודשי מאסר אותו קבע. במקרה זה בשונה מעניינו מדובר במי שהורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ובנאשם בעל עבר פלילי (לרבות בעבירת אלימות). גם במקרה זה לא התקבל תסקיר של שירות המבחן.

וכך בפסיקה שצרפה המאשימה:

בת"פ (מחוזי-ב"ש) 37375-11-17 **מדינת ישראל נ' שניא שמלאשווילי** (פורסם בנבו, 7.11.2018) נגזרו על נאשם בעל עבר פלילי בעבירות אלימות 33 חודשי מאסר. בשונה מעניינו, שם דובר באלימות קשה ואכזרית בעלת אופי חמור יותר ובהרשעה בעבירה של חבלה בנסיבות מחמירות לצד עבירה של הפרת הוראה חוקית.

בע"פ 4267/09 **סעיד עזאזמי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.9.2009) דחה בית המשפט העליון את ערעורו על הכרעת הדין ועל גזר הדין של נאשם שהורשע בעבירה של גרימת חבלה חמורה למתלוננת מבוגרת והותיר על כנו עונש של 24 חודשי מאסר. בית המשפט העליון ציין במקרה זה כי **"...התופעה הקשה של תקיפת חלשים וחסרי ישע בחברה מחייבת תגובה עונשית הולמת"** נסיבה

שאינה קיימת בענייננו. כן יש לציין כי במקרה זה אף הופעל מאסר מותנה בן 24 חודשים בחופף לתקופת מאסרו של הנאשם.

12. המאשימה טענה כאמור, כי אף שהפסיקה שצרפה לתמיכה בטיעוניה אינה תומכת במתחם העונש ההולם ובעמדה העונשית להם טענה, יהא זה נכון לקבל את עמדתה בשל הצורך להרים את רף הענישה משיקולי הרתעה.

לא מצאתי מדוע דווקא בנסיבותיו של תיק זה (של נאשם שהודה, נעדר עבר פלילי ובנסיבות לא חריגות של העבירה), מצאה המאשימה לעתור להרים את רף הענישה המקובל. אציין כי אך לפני זמן קצר, במסגרת תיק אחר (ת"פ (מחוזי-ב"ש) 9060-11-18 **מדינת ישראל נ' מסעוד לוי** [פורסם בנבו, 1.11.2020]) בו הורשעו הנאשמים בין היתר בעבירה דנא, בנסיבות חמורות יותר של אלימות, עתרה המאשימה למתחם עונש נמוך יותר (של 24-48 חודשי מאסר) תוך שצינה בהגינותה שהיא לא מפנה לפסיקה לתמיכה בעמדתה זו. יצוין כי באותו תיק גזרתי על שני הנאשמים מאסר של 9 חודשים לריצוי בעבודות שירות מטעמי שיקום.

מעבר לאמור, החמרה בענישה הנוהגת ראוי שתעשה באופן מדורג **ובמקרים המתאימים**. לעניין זה ראו ע"פ 2247/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 12.1.2011) פסקה 79:

"יש מהפכות המתחילות מלמטה, ופעמים שהעלאת רף הענישה בעבירה כזו או אחרת נעשית על ידי הערכאות הדיוניות וזוכה בדיעבד לגושפנקא של בית משפט זה. ככלל, העלאת רף הענישה צריכה להיעשות בהדרגתיות, תוך בחינה כפולה של רף הענישה הנוהג, הן ביחס לעבירות הקונקרטיות שבפניו, והן ביחס לעבירות אחרות בדיני העונשין. הצורך בבחינה כפולה מעין זו הוא ברור: הבחינה האחת נדרשת על מנת לשמור על עקרון אחידות הענישה, למען יושתו עונשים דומים על אלה המבצעים עבירות דומות (בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה). הבחינה השנייה נדרשת על מנת לשמר קיומו של מדרג ענישה הגיוני בין העבירות השונות, כך שלא ייווצר מצב בו פלוני אשר הורשע בעבירה מסוימת, ישא בעונש כבד מאלמוני אשר הורשע בעבירה חמורה יותר".

לעניין זה ראו גם ע"פ 6020/12 **מדינת ישראל נ' עדן** (פורסם בנבו, 29.4.2013) פסקה 17; ע"פ (מחוזי-י-ם) 41953-04-10 **מוחמד גולני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 1.11.2010), פסקה 4 לפסק דינו של השופט משה יועד הכהן.

קבלת עמדת המאשימה לעונש תוביל לפגיעה בעקרון ההדרגתיות בענישה במובן זה שהעונש לו היא עתרה בתיק זה יהיה מחמיר באופן משמעותי ביחס לענישה הנוהגת בעבירה בה הורשע הנאשם, ואולי אף ביחס לזה הנהוג בעבירה החמורה יותר, של חבלה בנסיבות מחמירות.

נוכח האמור, אינני סבור שיש להיעתר במקרה זה לעתירת המאשימה להחמיר בעונשו של הנאשם מעבר לרף

הענישה המקובל.

13. לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם אותו קבעתי ובתוך המתחם נתתי משקל להודאת הנאשם ולחיסכון בזמן שיפוטי, לעובדה שהנאשם נעדר עבר פלילי ולפגיעה של העונש בנאשם לרבות בשל הקושי שלו לרצות מאסר בשים לב לכך שהוא נעדר תמיכה בקהילה ומתקשה בשפה העברית.

בענייניו הנאשם לא עתר לקבל המלצה של שירות המבחן. מכאן שלא נתקבלה בעניינו תמונה מלאה באשר לנסיבות חייו, לסיכון להישנות עבירות אלימות ולצורך בהליך טיפולי (הליך אותו לא עבר), מה שמשליך במידת מה על המשקל שיש לתת גם לשיקול הרתעת היחיד, לצד הצורך בהרתעת הרבים הנדרש בגזרה זו של עבירות.

14. לאור כל האמור לעיל אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 11 חודשי מאסר החל מיום מעצרו.

ב. 12 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 6 חודשי מאסר על תנאי, למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, שהנאשם לא יעבור עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. פיצוי בסך 5,000 ₪ למתלונן. הפיצוי ישולם בתוך 6 חודשים מהיום.

זכות ערעור לבית המשפט העליון בתוך 45 יום.

ניתן והודע היום, 13 דצמבר 2020, במעמד הצדדים.